

சந்திரகாசம்

CANDRAHASA
THE ORPHAN PRINCE

A PROSE DRAMA
IN TAMIL

BY

FRANCIS KINGSBURY, B. A.

1953

Price : 65 Cents

NOTE ON THE AUTHOR

The Rev. Francis Kingsbury, B. A., (a son
of the veteran Tamil Scholar, Rao Bahadur
C. W. Tamotharam Pillay, B. A., B. L.) was

**Professor of Tamil, United Theological College,
Bangalore, 1910—1919**

**Additional Editor of The Tamil Lexicon,
University of Madras, 1924—1926**

**Reader in Tamil, Ceylon University College,
Colombo, 1926—1936.**

Author of Several works in Tamil and English.

முன் நூறா

வடமொழியில் மகாபாரதத்தில்உள்ள கிளைக்கதை பலவற் றன் ஒன்றைப் பெருங்கதையிற் பிரித்து, தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சங்கிரகாசன்கதை எழுதினார் சிலர். வடமொழிக் கிளைக்கதையை முதனாலெனின் இக்கதைகளை வழிநூலெனால் பொருந்தும். இப்பொழுது யான்ஏழுதுவது நாடக வடிவம் அமைந்துள்ளது. இதற்கேற்பங்க் கதையைத் திரித்தும் விரித்தும் எழுதியுள்ளேன். இந்தாகத்தில்வரும் சம்பாத்தினக்கேல்லாம் முதனால் வழிநூல்களில் ஆகாரம் இல்லை. இவையெல்லாம் கதைக்குப் பொருந்துமாறு யானே எழுகியவை. இப்படி யான்செய்ய எனக்கு அதிகாரம் அளித்தவர் காவிரிதாச மகாகவியும் மதங்களுமணியும்.*

இதுகாறும் நான் தமிழில் எழுதியதால் இயற்றமிழ் நால். இதுவே நாடகத்தமிழில் நான் பிரசரஞ்சிசய்யும் முதல் நால். இயற்றமிழ்தால் ஏலாதன நாடகத்தமிழ்தாலில் வரலாம்.

ஆடவர் அரிவையர் சிறுவர்சிறுமியர் யாவரும் வாசிக்கத் தக்கது இந்தால். இந்தாற்குத் தலைவன் சங்கிரகாசன் சகல கல்யாணக்குண்டுமுடையன். பெண்கள் இருவரை மணந்தது சரியோ என ஐயுறுவார், இது பழங்காலக்கலை என்பதை உள்ளுக்க.

* ஷேக்ஸ்பீயர் மகாகவியை மதங்களுளாபணி என்பார்கன் விபுலானந்தசவாமிகள்.

Francis Kingsbury

கொழுட்பு

விக்கிரம மீரட்டாதி மீ

முவது அழுத்தம்.—இருவது அழுத்தத்தில் உள்ளபடிதே ஆக்கப்பெற்றது.

—பிரசரிப்போர்.

இந்நடகத்தில்வரும் ஆடவர் அரிசையர்

சுதர்மிகன்	கோளதேசத்தரசன்
சந்திரகாசன்	சுதர்மிகன் மகன்
சம்பகமாலினி	குந்தலதேசத்து இளவரசி
விஷயை	குந்தலதேசத்து மந்திரிமகள்
மதனன்	விஷயைக்குத் தமையன்

குந்தலராசன், மந்திரி, குளிந்தராசன், சத்திரக்கிழவி, தோழி
யர், முனிவர் முதலியேர்.

கடைஞ்சிடம் : குந்தலராசதானி, குளிந்தராசதானி,
பூங்கா, காடு.

ஈரண்ணாழின

இந்நடகத்தை ஆடவிரும்புவார்
என்றுமதிகேட்டே ஆடல்வேண்டும். இதுவே அழகு.
அனுமதிபெற்று ஆடுவாரும் ஒன்றையும்
கூட்டல் மாற்றல் சீக்கல்
ஆடாது.

சாந்திரகாசம்

கலம் 1

குந்தலநாட்டரசன் கபை

அரசனும் மந்திரிமாரும் இருக்க, சேவகன் வரல்.

சேவ. மகாராசா, குளிந்தராசா அனுப்பின உத்தியோகத்தர் திறையோடு வந்து, வாசலிற் காத்து சிற்கிறார்கள்.

அர். மந்திரி, பிரதானி, நீங்கள் போய் அவர்களை அழைத்துவாருங்கள். [போய் அழைத்துவர]

இத்தி. இராசாதிராச இராசகுலசேகர குந்தலமகாராச அவர்களுக்குக் குளிந்தராசா நமஸ்காரஞ்சொல்லு கிறார். அவர் அனுப்பிய திறை கொண்டுவங்கோம்.

அர். குளிந்தராச கேஷமத்தோடு வாழ்கின்றாரா? அவருடைய இராச்சியத்திலுள்ள குடிகளுக்குக் குறையொன்றுமின்றி எவ்விதத்திலும் திருத்தியா?

இத்தி. இறைவன் திருவருளாலும் இவ்விடத்துக் கருணையி னாலும் நம்மரசருக்குங் குடிகளுக்கும் ஒருவித குறையுமில்லை. வருஷத்துக்குவருஷம் இலட்சமிகடசட்சம் வளர்ந்துவருகிறது. இப்பொழுது இவ்விடத்திற் சேர்ப்பிக்கும்படி நாற்பதுலட்சம்பொன் திறையாக அனுப்பினார் நம்மரசர்.

அர். குளிந்தராச்சியம் வளர்ப்பிறைபோல ஒங்கிவருவதைக் கேள்வியற்றி அசமிக மகிழ்ந்தோம். ஓங்குவருஷத் துக்குமுன்னே நாலுட்சம் திறைகொடுத்த குளிந்தராசா இப்பொழுது நாற்பதுலட்சம் அனுப்புகின்றார்.

இஃபுதூ இல்சமிகடாட்சமெனிலும் முயற்சியுடைய ருக்கன்றே இல்சமியும் அனுக்கிரகன் செய்வது, முன்னில்லாத முயற்சி உங்களரசருக்கு வந்த தெப்படி?

உத்தி. திருமகட்பார்வையோடு கலைமகட்பார்வையும் நிறைந் துள்ள சக்நிதியில் சொல்வதை நங்கள் தடுத்துப் பேச முடியுமோ? ஆயினும் அடியேங்களுக்கு ஒர் ஜைம். திருமகள் அருள்முயற்சியால் வருவது என்று இங்கே கட்டளைசெய்தது, முயற்சியும் திரு மகள் அருளின்றி வருவதோ?

அர். அதுவும் மெய்யே, உங்கள் கருத்தென்னோ?

உத்தி. இன்றைக்குப் பதினைந்து வருஷத்துக்குமுன்னே எங்களரசர் வேட்டையாடக் காட்டுக்குச் சென்றார். அங்கே பத்துவயதுச் சிறுவனுருவன் கால்விரல் ஒன்று தறிப்புண்டு விழுந்து அழுதுகொண்டிருந்தான். அரசன் சிறுவனை அரமணைக்குக் கொண்டு வாந்து சுவிகாரம்செய்து வளர்த்துவருகிறார். எங்கள் இளவரசர் சந்திரகாசர் உடல்வலியிலும் மனவலியிலும் இவருக்கு நிகரில்லையென்னும்படி விளங்குகிறார். இவர், அரசருக்கு இராச்சியவிஷயத்திலும் மிகக் உதவி புரிகின்றார். இதுவே எங்கள் செல்வத் துக்கெல்லாம் காரணம்.

மீ. (தன்துள்) பதினைந்துவருஷத்துக்கு முன்போ? கால்விரல் தறிப்புண்டோ? ஏன் பதறுகிறும், மனமே! பொறு, பொறு; காதகர் இருவரும் எனக்குப் பாதகஞ்செய்தார்களோ? இருக்கட்டும். ஆயுள் உள்ள அளவும் நம்பிக்கையுண்டு.

அர். நன்றா, நன்றா; பின்னையில்லாத உங்களரசருக்கு இப்படிப்பட்ட சுற்புத்திரன் கிடைத்தது கடவுள்

பேரருளே ! இதைக்கேட்டு ஆனந்தம் அடைகின் ரோம். மங்கிரி ! நம்மானந்தத்தை நீயேசென்று குளிந்தராசருக்கு அறிவித்துவரல் வேண்டும்.

மந். (தனதுள்) பழம்கழுவிப் பாலில்விழுந்தாற்போல. (வெளியே) மகாராசாகித்தம் அடியேன் பாக்கியம் ! நாளைக்கே புறப்பட்டுச் செல்கிறேன்.

அர். திறைகொண்டுவந்த உத்தியோகத்தர் நாளைக்குப் புறப்படுகல் கூடாது. அவர்கள் இங்கு ஏழல் தங்கி, சின் புறப்படல்வேண்டும். நீ அவர்களோடு புறப்படலாம்.

மந். ஆஞ்ஜனை ! இவர்கள் ஏழல்தங்கி வரட்டும். நான் உடனே போனால் மகாராசாவின் சங்தோஷம் எவ்வளவு விணது என்பதை அறிவார் குளிந்தராசா.

அர். அப்படியே செய். நீ திரும்பி வருமட்டும் உண்மகன் மதனன் இங்கு மங்கிரித்தொழில் செய்வான்.

மந். சித்தம் ! நமஸ்காரம்.

களம் 2

குவிந்தநாட்டரசன் கோயில்

அரசனும் குந்தலமந்திரியும் இருத்தல்.

அர். குந்தலமந்திரியார் என்குடி லுக்குவர நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம். இவ்வாறு நீங்கள் வருவதற்குக் காரணம் என்னவோ ?

மந். நம்மரசர் ஏவலால் இப்பொழுது இங்கு வந்தேன்.

அர். மகாராசாவின் நோக்கம் என்னவோ ?

மந். நீங்கள் இவ்வாண்டு அனுப்பியதிறை முன்னிலும் பத்துமட்க்காணக்யால், உங்கள்காட்டு வருவாய் அதி

கரித்திருக்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்த அரசர், அதற்குக் காரணம் விசாரித்தபொழுது உங்களுக்கு மகனுர்ஜுவர் கிடைத்துள்ளென்றும், அவர் முயற்சி யால் நாட்டின் வருவாய் ஆண்டுதோறும் அதிகரித்து வருகின்றதென்றும் அரசர் கேள்விப்பட்டார். வெகு காலம் புத்திரபாக்கியமில்லாத நீங்கள் அப்பேறு பெற்றதற்காக நம்மரசர் அடைந்த சந்தோஷத்தை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கவும், வாழ்த்தவும் வக்கேண். எல்லாம் கடவுள் அருள்.

✓அ. ஃ

மந்.

இந்த விருத்தாந்தத்தை நான் அறியலாமோ?

✓அ. ஃ

அதற்கென்ன தடை? உலகம் எல்லாம் அறிந்ததை நீங்கள் அறியக்கூடாதோ? இன்றைக்குப் பதினைந்து வருஷத்திற்கு முன்னே வேட்டையாடக் காட்டுக்குப் போனேன். அங்கே பத்துவயதுச் சிறுவன் ஒருவன் இடதுகாலில் அறவதுவிற்க் கொட்டுவிட்டு அழுத கொண்டு கிடந்தான். அவனை நான் எடுத்துவந்து சுவீகாரங்கிசெய்து இளவரசாக்கிக்கொண்டேன்.

மந்.

ஆப்படியா? அவரை நான் பார்க்கலாமா?

✓அ. ஃ

(சேவகனோக்கி) சேவகா! இளவரசரை இங்கு அழைத்துவா.

சேவ.

சித்தம்!

மந்.

அவர் பேர் என்ன?

✓அ. ஃ

சந்திரகாசன்.

சந்திரகாசன் வந்து தகப்பனை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

மந்.

தகுந்த பேரே. இவர் நகைக்கையில் முகம் சந்திரன் போலவே விளங்குகின்றது. (தனதுள்) அவன்தான் இவன். இவன் முகத்தை ஒருமுறை பார்த்தால் மறக்க முடியாது. (வெளியில்) இளவரசே, வாரும்,

உமது வருகையால் இங்காட்டுக்கும் அரசருக்கும் பலவகை நண்மை வந்தன என்று கேள்விப்பட்ட குந்தலவேந்தர் அனுப்ப, அரசரை வாழ்க்கும்படி கான் இங்கு வந்தேன். உமது வரலாறு சிறிது அரசர் சொல்லக்கேட்டேன். கால்விரல் ஒன்று அறந்து காட்டிற்கிடந்தீரென அரசர் சொன்னார். அஃது எப்படி நிகழ்ந்தது?

சந். காதர் இருவர் என்னைக்கொல்ல எண்ணி எனக்கு மோதகம் கொடுக்கிறோம் என்று, தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த என்னைக் காட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இருவரும் வாளையுறுவி என் தலையை கொட்ட முயல்கையில், நான் அவர்கள் காலில்விழுந்து கெஞ்சி அழுதேன். என்னைக்கொல்ல இல்லை. ஏனோ எனக்குத் தெரியாது. என் கால்விரலில் ஒன்றை வெட்டிக்கொண்டு, என்னை சீட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

மந். உம்மை எவ்விடத்திலிருந்து கொண்டுவந்தார்கள் தெரியுமா?

சந். தெரியும்; குந்தலதேசத்து இராசதானியிலிருந்தே.

மந். (தனதுள்) இன்னும் என்ன ஓயக்? அவனே இவன், இவனே அவன். (வேளியே) உமது பெற்றுர் யார்?

சந். நான் அநாதச்சிறுவன். என் தாய்தந்தையர் யாரோ அழியேன். என்னை வளர்த்துவந்த கிழவி ஒருத்தியும் இறந்துபோனான்.

மந். எல்லாம் திருவருள். பெற்றுர் இல்லாத உமக்குப் பெற்றுர் கிடைக்கவும், மகப்பேறில்லாத அரசருக்கும் அரசியருக்கும் பின்னை கிடைக்கவும், கடவுள் செய்தார். சந்தோஷம், சந்தோஷம்.

✓ அர். பிள்ளைகள் எவ்வாம் பிள்ளைகளா? சங்கிரகாசனைப் பேரவுப் பிள்ளை கிடைப்பது நான்செய்த தவத் தாலை? அல்ல, அல்ல. இப்படிப்பட்ட மகனைப்பெற நான் ஒரு பாக்கியமும் செய்தவனால்ல. இஃது இந்த நாட்டுக் குடிகள் செய்த புண்ணியா?

சு. (அரசரை நமஸ்கரித்து) திக்கற்றவனுக்குத் தெய் வமே துணை. நிக்கள் எனக்குச் செய்தனஎல்லாம் நினைக்கையில் நானே பாக்கியம் பெற்றவன்.

மந். கடவுள் திருவிளையாடல் யார் அறிவார்? அநாதப் பிள்ளைக்குப் பெற்றார் கிடைத்தார்; பிள்ளையில்லாத வர்க்குப் பிள்ளை கிடைத்தார்; நாட்டுக்கு இளவரசர் கிடைத்தார்.

✓ அர். நிங்கள் திரும்பிப் போக்கையில் மகாராசாவுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரினிக்கல் வேண்டும். என்னையும் நினைத்து, தம் மந்திரியாரை இங்கு அனுப்பிய வேந்தர்தலைவருக்கு, நான் என்ன கைம்மாது செய் வேண்? நானும் என் குலமும் மகாராசாவுக்குக் கொத்தடிமையான குடிகள்.

மந். அரசரே, நான் இப்பொழுதுகேரே குந்தலத்துக்குப் போக முடியாது. வேறு ஒரு நாட்டிலே எனக்குச் சிலநாள் வேலையுண்டு. ஆபினும் நான் குந்தலத்தை விட்டுப் புறப்படுமுன் செய்யவேண்டிய ஒரு கடமை யைச் செய்ய மறந்துவிட்டேன். நான் திரும்பி அங்கே போகுமுன்னமே, அங்கடமை முடிதல்வேண்டும். என் மகன் மதனன் எனக்குப் பதில் மந்திரி வேலை செய்கிறான். நான் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, அவ்வேலையைச் செய்துமுடிக்கவேண்டும் அக்கடிதத்தைச் சாமானிய தூஃர்மூலம் அனுப்பலாதாது.

- அ. அங்கவேலை அவ்வளவு அவசியமென்றால், கடிதத்தை வேறு தூநர்முலமும் அனுப்பலாமெதன்றால், என்மகன் சந்திரகாசன்மூலம் அனுப்பலாமோ?
- மந். அப்படித்தான் நானும் நினைத்தேன். ஆனால் இதற்காக இளவரசர் அனுப்புவது தகுதியோ என்று கூகினேன்.
- சந். அரசர் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதே என் சிலாக்கியம். நான் போகச் சித்தம்.
- மந். “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது.” இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் இளவரசர் புறப்படலாமோ?
- சந். இந்தக் கணமே புறப்பட ஆயத்தன்.

களம் 3

ஞந்தலராசதானியினருகே ஒரு பூங்கா

சந்திரகாசனும் வழிப்போக்கன் ஒருவனும் வெளியே நிற்கிறார்.

கந். (வழிப்போக்கனை நோக்கி) குந்தலராசதானிக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம்?

வழிப். அரைக்காதம்.

கந். (தனதுள்) நான் ஊர்விட்டுப் புறப்பட்டு நாலுங்கள் ஆயின. இன்று ஆறகாதம் சவாரிபண்ணினேன். உடலுப்புத்தீரச் சிறிதுநேரம் அருகே இருக்கும் பூங்காவில் இரண்டுநாழிகை இளைப்பாதீவிட்டுப் பின் புறப்பட்டால், பொழுதுபடுமுன் நகரஞ்சிசௌலாப் [பூங்காவில் துழைந்து தழைவிலே வஸ்திரத்தை விரித்துப் படுத்துறவுக்கிறுன்.] விழ்யையும் தோழியும் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

வின். பரங்கி, பாட்டைனிறுத்து. இதோ பார், யாரோ ஒருவர் மெய்மறந்து தூங்குகிறார்.

தோழி. ஆடவர் ஒருவரும் பிரவேசியாத இப்பூங்காலில் இவர் எப்படி வந்தார்?

வின். வா, போய்ப்பார்ப்போம், (இருவரும் அணுகி) இவர் வேற்றூரார்போற் தோற்றுகிறது. இவ்வூரார் ஒரு வரும் இங்குவாரார். நித்திரைக்குத் தெய்வம் மூதேவி என்பார். இவர் நித்திரைகொள்ளும்போதும் இவர் முகத்தில் சிதேவி விளங்குகிறார். அல்ல, அல்ல; சிதேவியல்ல, பாற்கடலில் அவளுக்குப்பின் பிறக்க சந்திரனல்லவோ முகத்தில் விளங்குகிறார்!

[நாரத்திலே—கனகவல்லி, இங்கே வா.]

தோழி. அம்மா, வசந்தை என்னைக் கூப்படுகிறார். இதோ வருகிறேன், இதோ வருகிறேன். வசந்தா!

[தோழி போகிறார்.]

வின். இன்று வீட்டைனிட்டுப் புறப்படும்போது என் இடது கண் துடித்தது இதற்குத்தானே? இவர் யார்? எழுப்பலாமோ? சி! சி!! அது சரியல்ல. (உற்ற நோக்குகிறார்) இங்கேதன்ன? சட்டைப்பையில் ஒரோலை. அதை எடுத்துப்பார்த்தால் இவர் யாரென் பதறியலாம். [சந்திரகாசன் அருகிற்சென்று மேல்லே ஓலையை எடுத்துப் பார்க்கிறார்.]

“கிரஞ்சிவி மதன னுக்கு எழுதியது”

எழுத்து அப்பாவின் எழுத்து. என் இப்படி நெஞ்சு படபடவென்று அடிக்கிறது! கல்லவேனோ, கனகம் போய்விட்டாள். [திறந்து வாசிக்கிறார்]

“மகன் மதன னுக்கு:—இவ்வோலை கொண்டுவரும் வாலீபனது பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, குணம் ஒன்

தையும் பாராமல் இவனுக்கு விஷத்தைக் கொடுக்க
வேண்டியது. தவறுதே!

இப்படிக்கு,

உன் தந்தை.

என்ன! என்ன! என் கண் னுக்கென்ன? (கண்
துடைக்கிறான்) இந்தக் காகிதம் அப்பா வெகு அவச
ரத்தில் எழுதினாது. திருப்பி வாசிக்கவில்லை. வாசித்
தால் தாமே திருத்தியிருப்பார். என்ன விபரீதம்!
அண்ணன் இதை வாசித்துவிட்டு இகண்படி செய்தால்
பாவமும் பழியும் சூழுமல்லவோ? என் தந்தை என்
அண்ணனுக்கு எழுதின காகிதத்தில் இருக்கிற
பிழையை நான் திருத்துவது தவரே? நான் திருத்தா
விட்டால் இந்தப்பழி என்னையும் சூழுமல்லவோ?
நான் செய்வது சரி. என் தந்தையையும் அண்ண
கீண்டியும் பழிவாராமற் காக்கிறேன். இந்தப் புரு
ஷாத்தமன் உயிரையும் காக்கிறேன். எனக்கும்
நன்மைவரும், கடவுளே உமது சித்தம். (ஈர்க்கேடுதேது
புருவத்தில் உள்ள மையத் தோட்டு, யகாந்தை
உள்ளே தீட்டி) விஷத்தை என்றது இப்போ விஷ
யத்தை என மாற்றற. இதுவே கடவுள் சித்தம்.
இதுவே என் தந்தையின் எண்ணமும். நடப்பது
நடக்கட்டும், [ஐலையைச்சுருட்டிச் சட்டைப்பையுள்
வைத்து, கையெடுக்கும்போது சந்திரகாசன்கை
இவள்கையிற் படுகின்றது. அவன் விழித்துப் பார்க்கி
ருன். இவனும் அவனைப் பார்க்கிறான்.]

நீங்கள் யார்?

வின். நல்லகேள்வி! நீங்கள் யார்?

சந். நான் குளிந்தாச குமாரன்.

வின். நான் குஞ்சலமங்கிரி குமாரி.

[தூரத்திலே, விஷயை, விஷயை]

விஷயை ஓடிப்போகிறுள்; சந்திரகாசன் பின்னும் உறங்குகிறுன். சம்பகமாலினி வருகிறுள்.

சம்பக. இங்கு ஒரங்குகிறவர் யார்?

(சந்திரகாசன் விழித்துப்பார்க்கிறுன்)

கந். இஃதென்ன புதுமை? உருக்குமினி போய்விட்டாள், சத்தியபாமை நிற்கிறுள். அல்ல, அல்ல; ஒருத்தி போக, மற்றவள் வரவில்லை. அவள்தான் இவள், இவள்தான் அவள். (அவளைப்பார்த்து) மங்கிரிகுமாரி [தூரத்திலே, சம்பகமாலினி, நீ எங்கே?]

சம்பக. வந்துவிட்டேன், விஷயா.

கந். உருக்குமினிதான் விஷயை. பரமைதான் சம்பக மாலினி. கிருஷ்ணன் எங்கே? (பாடுகிறுன்)

“எனக்கும் உமக்கும் இசைந்த பொருத்தம் என்ன பொருத்தமோ?

இந்தப் பொருத்தம் உலகில் பிறநுக்

கெய்தும் பொருத்தமோ?

கடவுள்கித்தம். கேரம் பனைப்பொழுதாய்விட்டது. இப்பொழுது போன்றதான் இருளநடையுமுன் நகரஞ்ச சேரலாம்.

சந்திரகாசன்போக, சம்பகமாலினி திரும்பி வருகிறுள்.

சம்பக. கைட்டுகட்டினது வாய்க்கெட்டவில்லை. என்னவே முழுகிப்போன்றபோலேகூப்பிட்டாள். யார் இவர்? இனி எங்கே காண்பேன்?

பல்லவி

அந்தரங்க மரகவந்தநிர் ஆர்செல்ல வேறும்—என் சொந்தமே காறும்

சுரணம்

கங்தமாமலர்ச் சோலைகள்குமும் காவில்வங்கிரோ—
என்மேற் கரதல்கொண்ட ரோ?

இஃபெதன்ன ? அட்சரக்கூடு. இஃபை அவருடையது ;
அவரறியாமல் கிமே விழுந்துவிட்டது. நான் இதை
எடுத்துக்கொண்டு போவேன். [சம்பகமாலினி போகி
ருள்]

களம் 4

குந்தலராசநாளியில் ஒடு கந்திரம்
சந்திரகாசன் ஓரறையில் இருக்கிறுன்.

ஒந். (தனதுள்) மதனஞார் நகரத்தில் இல்லை. அவர் திருப்பி
வரப் பத்துநாள் பிடிக்குமாம். இன்று புதன்கிழமை.
இந்த வெள்ளிக்கு அடுத்தவெள்ளியில் அவரைக்
காணலாம். நான் கொண்டுவந்த ஒலையை நானே
அவர்கையிலேயே கொடுக்கவேண்டுமென்பது குந்தல
மங்கிரியார் வார்த்தை. ஆகவே, அதுவரையும் இங்கு
தான் தங்கவேண்டும். இப்படிக் காலம்போக்க
நேரிடுமென்று நான் முன்னமே எண்ணவில்லை. ஒரு
வன் வேலையில்லாமல் எப்படிக் காலம்கழிக்கலாம்?
(சிறிதுநேரம் மேளனம்.) நேற்றுப்பிற்பகல் பூங்காவில்
பூவையர் இருவரைக் கண்டேன். இனி அவர்களைக்
காணமுடியுமோ? கானுவதெப்படி? அறியாமல்
நேற்று நங்கையர்தோட்டத்துள் நுழைந்தேன்.
தெரியாமற்செய்து குற்றமல்ல. இனி அதனுட்
போகமுடியாது.

“என்செய ஸாவது யாதொன்றுமில்லை, இனித்தெய்
உங்செய வென்றே உணரப்பெற்றேன்.” [வமே,

சத்தீர்த்துக் கிழவி வருகிறார்.

சத்தீர்த். ஐயா, இங்கே ஒரு பெண் உமக்கு ஒரு ஓலை
கொண்டுவந்திருக்கிறார். என்னையிற் கொடாளாம்.
உள்ளே வரச்சொல்லட்டுமா?

சு. ஆம். அவள் இங்கு வரட்டும். இவள்யார்? ஓலை
என்ன? ஏன் தூடிக்கிறாய் நெஞ்சே? பொறு,
பொறு. பெண்ணாருத்தீவந்து வணங்கி ஓலையைக்
கோடுக்கிறார். சந்திரகாசன் வாசிக்கிறார்.

“குளிந்தநாட்டு இளவரசே,

“நேற்று உங்களோடு சிறிதுநேரம் சம்பாஷிக்க
விரும்பினேன். அது கூடாமற் போயிற்று. உங்க
ருக்கு நான் தெரிவிக்கவேண்டிய சில விஷயம் உண்டு.
விஷயம்தான் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கலாம். வருகிற
வியாழக்கிழமை பெளர்ன்மித் திதியில், இரவு ஒன்
பது நாழிகை சுபலக்கினம். நேற்று நாம் சந்தித்த
இடத்தில் வந்தால் விஷயத்தை அறியலாம்.

“இப்படிக்கு,

உங்களையன்றி வேறொன்றும் நினைக்கமுடியாத
விஷயம்.

“பி. எ.—நீங்கள் இதற்கு மறுமொழி எழுதவேண்
டா. இவ்வோலை கொண்டுவருகிறவள் என்தோழி.
அவளிடம் சொல்லலாம்; அவளை முற்றும் நம்பலாம்.

சு. (பாங்கியைப் பார்த்து) உன் பெயரென்ன?

பாங்கி. கணக்மாலை.

சு. இவ்வோலையில் கட்டளையிட்டிருக்கிறபடி வருவேன்.
என்று மந்திரிகுமாரியாருக்குச் சொல்லு.

பாங்கி. சித்தம், சுவாமி. போய்வருகிறேன். [பாங்கி போகி
ருள்.]

சு. (லூலையைப் பின்னுமோருமறை வாசிக்கிறேன்.) வியா
ழக்கிழமையா? இந்த புதன். நானைக்கு சியாழுன்.
அதுவரையிலும் சாகாமல் இருப்பேன்.

வேள்ளிக்கிழமை காலை

சு. “ மெய்வீச நாற்றமெல்லாம் மிக்கமஞ்சளால்மறைத்து,
பொய்வீசம் வாயார் புலையொழிவு தெங்காளோ? ”
என ஆண்கோர் பாடியது தெரியாமலா?
“ பெண்ணினகக் காதலெல்லாம் பேசமுயற் கொம்பே ”
என்றநும் வீண்மொழியா? (பாடுகிறேன்)
பேசுதகெஞ்சு சேஇந்தச் சென்மம் எடுத்துச்
பெற்ற பலன் போதும—அது
யவித்த சுகம் போதும்.
கிழவி வருகிறேன்.

கீழவி. என்ன தம்பிமுகம் வாடியிருக்கிறது? நான் அறிய
லாமோ?

சு. அம்மா, இன்றைக்குப் பதினைந்துவருஷத்துக்கு
முன்னே இந்த ஊரிலேயே, என்னை வளர்த்தபாட்டி
செத்துப்போனான். உங்கள் முகத்தைப்பார்க்க என்
பாட்டி நினைவு வருகிறது. என் கவலையை உங்களிடம்
சொல்லாமல் வேறு யாரிடம் சொல்வேன் இந்த
ஊரில்?

கீழவி. என்னிடம் சொல்லவாம்.

சு. முங்கைதான் காலையில் ஒருந்தி ஒரோலை கொண்டு
வந்தாளோ—

கீழவி. ஆம், ஆம்; தெரியும்.

சு. அங்க ஓலை யாரிடமிருந்து வந்தது தெரியுமா?

கீழவி. தெரியாது.

சு. இங்காட்டு மந்திரியர்மகள் எழுதினது. அவளை இங்கு
வருமுன் சந்திக்க நேரிட்டது. அதைக் காரணமாக

வைத்துக்கொண்டு தன்னிடம் வரும்படி எனக்கு எழுதினால். கான் மடையன். அவள் சொல்லை நம்பி இராத்திரிப் போனேன். போய்ப் பத்துநாழிகை காத்திருந்தேன். ஒருத்தியும் கண்ணுக்கு விஷயமாக வில்லை. இப்படி இவள் என்னையுமாற்றலாமா? இவள் எழுதின ஒலையைப் பாருங்கள். [கிழவி வாசிக்கிறார்கள்.]

கிழவி. (தனதுள்ள) காதலுக்குக் கண்ணில்லை. பெளர்ன்னபி திதிக்கு வரச்சொல்லி எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர் நேற்றுப்போய் ஏமாந்து வந்திருக்கிறார்! இதுவும் கல்லதே, தம்பி, இவள் இப்படிப்பட்டவளன்பது பலரிந்த விவரம். நல்லகாலம். கடவுளே உம்மைக் காத்தார், என்னைப் பார்க்கையில், உம்மை வளர்த்த பாட்டின்னை வருகிறதென்றீரோ. அப்படியானால் என்னை நம்புவிரல்வா?

சு. ஆம், ஆம். கிழவிகளை நம்பலாம். மடங்கையரைத் தான் நம்பல் ஆகாது.

கிழவி. தம்பி, ஒருத்தி உம்மை ஏமாற்றினால் மங்கையர் எல்லாரும் கெட்டவர்களென்று நினைப்பது சரியா?

சு. “மன்னுவகில் உள்ள வரம்பில் பெரும்பவுத்தைப் பெண்ணுருவு மாகப் பிரமன் படைத்தனால்” என்றெல்லாம் பெரியார் பாடினார்.

கிழவி. அவர்களும் உம்மைப்போல ஏமாந்த புள்ளிகள் போலும். உம்மைப் பெற்றதாயார் எப்படிப்பட்டவர்?

சு. என் தாயாரை நான் அறியேன். குழங்கைப்பருவத் தில் தாயை இழந்தவன் யான்.

கிழவி. வேறு பெண் ஒருத்தியையும் நீர் அறியோ?

சு. என்னை வளர்க்கும் தாயை நான் அறிவேன். அருந்ததி முதலாப் பஞ்சபத்தினிகளும் ஒரு பெண்ணுய் வங்தால் என் தாய்க்கு ஈடாவரோ நான் அறியேன்.

கிழவி. இதை அறிந்தும் பெண்களிற் கொண்டார் ஜூயம்!

கந். அம்மா, அறியாமையைப்போக்கி என்னை உய்வித்த உங்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யலாம்?

கிழவி. தம்பி, எனக்கு எல்லாம் உண்டு. நான் உலகத்தில் இன்னும் இருக்கும் நாள் சில. உமக்கு நான் நன்மை செய்யவேண்டும். இந்தச் சத்திரத்தில் என் அண் ணன்மகள் ஒருத்தி இருக்கிறார்கள். அவள் இராசகுமாரி சம்பகமானிக்க்குத் தோழி. அவள் அரமணையில் நடக்கும் காரியமெல்லாம் எனக்குச் சொல்லுவாள். சம்பகமாலினி உம்மைக் கண்டதையும், உம்மோடு பேச அவள் தொடங்குகையில் யாரோ அழைக்க உம்மையிட்டு ஒடிப்போனதையும் எனக்குச் சொன்னால்.

கந். மெய்தான், மெய்தான்.

கிழவி. இதை நீர் அறிந்தவிட்டியமே. நீர் அறியாத காரியம் இரண்டு இப்பொழுது சொல்கிறேன் : ஒன்று, சம்பக மாலினி திரும்பிவந்து பார்த்தபொழுது நீர் முன் காவைவிட்டுப் போய்விட்டார்; மற்றது, நீர் வித்திரை செய்கையில் உமது தோளிலிருந்து அட்சரக்கூடு கழுன்றுவிழுந்ததை நீர் கவனிக்கவில்லை. அது சம்பக மாலினி கையில் அகப்பட்டது. அதை இராசகுமாரி உமது கையிற்தான் கொடுப்பாளாம். இதை என்மருமகள் எனக்குச் சொன்னால்.

கந். ஒரு தாண்டிலுக்குத் தப்பினமீன் இன்னொரு தாண்டிலுக்கு உடனே போய்விழுமோ?

கிழவி. இராசகுமாரி பரத்தியல்ல. நீர் மீனும் அல்ல. உமக்குச் சம்மதமானால் இன்று இரவே என்மருமகள் உம்மை இராசகுமாரியிடம் அழைத்தச் செல்வாள்.

சந். இன்றிரவு ஒன்பதுஞ்சிலைக்குபேல் உங்கள் மருமக ளோடு இராசகுமாரியிடம் போவேன். ஆனால் நன் போகும்நோக்கம் என் அட்சரக்கூட்டடைப் பெற்றுக் கொள்ளவே. வேறு ஒன்றையும் இராசகுமாரி யோசிக்கவேண்டா என்று உங்கள் மருமகளிடம் இப்பொழுதே சொல்லியனுப்புங்கள்.

கவம் 5

ஞந்தலராசன் அரயனை: கன்னியாடம்

சம்பகமாலினியும் சந்திரகாசனும்

சம்பக. நான் அழையாமல், நீங்கள் இங்கே எப்படி வரலாம்?

சந். நீங்கள் அழைக்கவில்லை என்பது மெய், ஆனால் நன் சொல்லாமல் வரவில்லை.

சம்பக. வந்த நோக்கம்?

சந். அதுவும் சொல்லி அனுப்பினேன். என் அட்சரக்கூடு வாங்கிக்கொண்டுபோகவே வக்கேன்.

சம்பக. அதற்கு நீங்கள் வரவேண்டுமோ? கேட்டதுப்பினால் உங்கள் பொருளை உங்களுக்குத் தாஷேனே?

சந். நானே நேரில்வந்து கேட்டாலோழிய அதைத் தருவ தில்லை என்றீர்களாமே.

சம்பக. அதெல்லாம் போகட்டும். வந்த காரியத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

சந். தனையசெய்து என் அட்சரக்கூட்டடைத் தாருங்கள். நான் இங்கு இங்கேம் இருப்பது சரியல்ல.

சம்பக. நான் உங்களைக் காணவிரும்பியது மெய்யே. ஒரு காரியம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

சந். என்ன காரியமோ?

சம்பக. உங்கள் பெற்றூர் யார்?

சந். நான் குளிந்தாட்டு இளவரசன். அங்காட்டு அரசரும் அரசியாருமே என் பெற்றூர்.

சம்பக. நீங்கள் அவர்கள் சவீகாரபுத்திரர்.

சந். மெய்யே. என் தாய்தங்கையரை அறியேன்.

சம்பக. அவர்கள் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரிவிக்கத்தான் உங்களைக் காணவிரும்பினேன்.

சந். யார் அவர்கள்?

சம்பக. இன்றைக்கு இருபத்தஞ்ச வருஷத்துக்குமுன்னே இந்துபோன கேளதேசத்து இரசா சுதர்மிகனுர் உங்கள் தங்கையார்.

சந். மெய்யோ? உங்களுக்கு எப்படித்தெரியும்?

சம்பக. எப்படித்தெரியுமென்பதைச் சொல்லுகிறேன்.

சந். வேறென்ன தெரியும்?

சம்பக. உங்கள் தங்கையாரும் என் தங்கையாரும் ஆருயிர் நண்பர். ஒருசாலைமாணவர். ஆகவே நாமிருவரும் நண்புகொள்ளல் ஆகாதா?

சந். நீங்களும் நானும் ஒருசாலைமாணவரா?

சம்பக. அதிருக்கட்டும். உங்கள் தகப்பனார் இறப்பதற்குச் சிறிது சேர்த்திற்குமுன் ஓரோலை என் தகப்பனாருக்கு எழுதினார். அந்த ஓலை இன்னும் என் தகப்பனார் கையிற்சேரவில்லை. என்கையில் நாலுநாளைக்குமுன் தான் கிடைத்தது. அது முதலில் இங்கு வந்தபோது என் தாய்தங்கையர், தங்களுக்குப் பிள்ளைப்பேறு இல்லாமையால், பரதகண்டத்திலுள்ள திருப்பதி களைத் தரிசிக்கப்போய் அஞ்சஆறு வருஷத்துக்குப் பின்தான் திரும்பினார்கள். அதுவரையும் மந்திரியாரே

இராச்சியவிஷயங்களை மேற்பார்வையிட்டு வந்தார். ஒலைகொண்டுவந்தவர் அஞ்சவருஷம் காத்திருந்தும் அவர்களைக் காணுமற் செத்தார். இப்படியன்றி அந்த ஒலை உடனே என் தகப்பனார்கையிற் கிடைத்திருந்தால் நீங்களும் நானும் ஒருசாலைமாணவராய் இருப்போமல்லவா?

சந். இவையெல்லாம் கனவோ? இவை உங்களுக்கு எப்படித்தெரியும்?

சம்பக. நான் ஒன்றும் ஒளிக்காமற் சொல்லுகிறேன். நான் செய்தது தவறாகில் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்

சந். என்னை யாரென்று எளக்குத் தெரியப்படுத்தின பரோபகாரத்தையா நான் மன்னிப்பது?

சம்பக. அன்று பூங்காவில் நாம் சந்தித்த நேரத்தில் மந்திரி குமாரி என்னைக் கூப்பிட்டாள். நான் உடனே ஒடிப் போனேன். திரும்பி, கால்நாழிகை பொறுத்து நீங்கள் இருந்த இடம் வந்தேன். அங்கே நீங்கள் இல்லை. சிறிதுநேரம் ஒன்றும் தோன்றுமல் நின்ற பொழுது ஏதோ ஒன்று மன்னிலே, பாதிமறைந்து மினுங்கின்றது. அஃது என்னவென்று போய்ப் பார்த்தேன். ஓர் அட்சரக்கூடு! உங்களுடையதென்பதில் ஜயமில்லை எனக்கு. அதை விட்டுவிட்டுப் போனால் தோட்டக்காரர் எடுத்து, பொன்னுசையால் உருக்குவார் என்ற அச்சத்தால் அதை எடுத்து வந்தேன்.

சந். அட்சரக்கூடு என்கையிலிருந்து விழுந்ததை நான் அறியவில்லை. பின் அதைக் காணுமல், படுத்திருந்த இடம் போய்த் தேடினேன். அஃது அங்கு இல்லை, இப்பொழுது தெரிந்தது காரணம்.

சம்பக. வீட்டிற் கொண்டுவந்து ஒரு பெட்டியில் வைத்தேன், ஏனோ அறியேன், மூடி கழன்றுவிழுங்கது, அதன் பின் ஒர் ஓலை வெளிவந்தது. என் தந்தையார்பேர் ஓலையில் பொறித்திருந்தது. என்கப்பனுர் பெயரைக் கண்டவுடன் அதை வாசிக்க என்மனம் ஒடின்து நான் செய்தது பிழையானால் மன்னிக்கவேண்டும், என்னசெய்தேனென்றறியேன். அதை உடைத்து வாசித்தேன்.

அந்த ஓலையோடு ஒரு சிறு நறுக்கும் இருந்தது. அஃது உங்களை வளர்த்த பாட்டி எழுதியது. தான் அஞ்சவருஷம் குந்தலத்திற் காத்திருந்தும், இராசா ஊரில் இல்லாமையால் அவரைக் காண்முடியவில்லை என்றும் கேரளராசானின் ஓலை யார்கையில் அகப்பட்டாலும், அதை இராசாவிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும் என்றும் எழுதியிருக்கிறது. இராசாவுக்கெழுதிய ஓலை என்கையில் அகப்பட்டபடியால் அதை அவரிடம் சேர்ப்பிக்கும் கடமை என்னைப் பொறுத்தது. அட்சரக்கூட்டை நீங்கள் கொண்டுபோகலாம், ஓலை யையும் நறுக்கையும் என்னிடம் விட்டுவிட்டு.

கீ. நீங்கள் கொல்வதை மறுக்க எனக்குத் தகுந்த காரணம் இல்லை. அப்படியே செய்யலாம்.

சம்பக. யாரென்றறியாத உங்களுக்கு உங்களை வெளிப்படுத்தினேன். இனி நீங்கள் யாரென்பதை இராசாவுக்கு வெளிப்படுத்துவேன். எனக்கென்ன கூலி?

கீ. “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது.”

சம்பக. எனக்கு வையகமும் வேண்டா, வானகமும் வேண்டா.

கீ. வேறேன்ன வேண்டும்?

சம்பக. நான் இளவரசி. வாய்விட்டுக்கேட்டும் இல்லைன்றால்கீ
ஈ. என்னையே எனக்கு அளித்த உங்களுக்கு நான்
மறுப்பதொன்றுண்டோ? நீங்கள் சொல்லாமலே
உங்கள் கருத்து விளங்கினது. ஆயினும் இராசா
இருக்கிறார் அல்லவோ? அவர் இஷ்டப்படியே நடப்
பேன்.

சம்பக. அது போதும் எனக்கு.

கலம் 6

பூங்கா

சந்திரகாசனும் விஷயையும்

சீ. நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தநோக்கம் ஒன்றே
யொன்று. நீங்கள் எழுதின ஒலையை நான் வாசித்த
பொழுது வியாழக்கிழமையென்பதைப் பார்த்தேனே
யல்லாமல் பெளர்ணாமி திதி என்று எழுதியிருந்த
ததைப் பார்க்கவில்லை.

வீ. அன்புக்குக் கண்தெரியாதுதானே! இனி நீங்கள்
சொல்லவேண்டியதில்லை, எனக்குத்தெரியும். போன்
வியாழக்கிழமை இரவு இங்குவந்து என்னைக் காணுத
படியால் குறம்புக்கு ஒலை அனுப்பினேன்று
நினைத்திர்கள் அல்லவோ? உண்மை சொல்லவேண்டும்.

சீ. மனத்தில் உள்ளதை அறியும் உங்களுக்கு நான்
என்ன சொல்லுவேன்? ஆனால் நான் சொல்லவேண்
டியது வேறொன்று. நீங்கள் என்னைக் கேளிபண்ணியிரு
கீர்கள் என்று நினைத்தபோது, எனக்கு வந்த கோபத்
துக்கு அளவில்லை. கோபத்துக்குங் கண்ணில்லை.
கண்ணைஇழுந்து குழியில் விழுந்துவிட்டேன். உங்கள்

மேல் இருந்த காதல் எல்லாம் வேசிருத்தியிடம் போய்விட்டது. என் சூற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும். என்னிலும் நல்லவனைக் கடவுள் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்.

- வி. எனக்கு நல்லவன் வேண்டா.
- ச. பின்னை?
- வி. போன வியாழன் என்னைத் தேடிவந்தவரே வேண்டும்.
- ச. அன்று வந்தவன் சுயாதீனன்; இன்று வந்திருப்பவன் அடிமை.
- வி. யாருக்கு? யாருக்கு?
- ச. அதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல எனக்கு அதிகாரம் இல்லை.
- வி. நீங்கள் சொல்லவேண்டியதில்லை, நான் அறிவேன். கடந்த அஞ்சவருஷமாய் எனக்கு அவள் போட்டி. இராசகுமாரி பெருஞ் சக்கரவர்த்தியையல்லவோ தேடவேண்டும். சிற்றாசன்மகளை அவள் தேடலாமோ?
- ச. இப்போ சொன்னீர்கள், அஞ்புக்குக் கண்ணில்லை யென்று.
- வி. நான் அதைக் கேட்கவில்லை. நான் கேட்பது ஒன்றே யொன்று. இவ்விடத்தில் நாம் முதல்முதல் சந்தித்த போது நீங்கள் சித்திரை செய்துகொண்டிருந்திர்கள். என் கை அகஸ்மாத்தாய் உங்கள் மேற்பட நீங்கள் விழித்தபோது என்னையல்லவோ பார்த்திர்கள்? நான் கண்ணியாயிருந்தும் நான்ததை மறந்து உங்களைப் பார்த்தது மறந்தபோனீர்களா?

“கண்ணேடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சென்ன பயனும் இல்.”

[சௌற்கள்

அந்தக்கணமே நீங்களும் நானும் ஒன்றுமினும், நீங்கள் என் உடையவர். நான் உங்கள் உடைமை உடையவன் உடைமையைத் தள்ளலாம். உடை மைக்கு அந்த உரிமையில்லை.

சந். விசியம், நீ புக்திசாலி. நீ சொன்னது சரி. ஆயினும் நான் உன்னைத் தள்ளோன். தள்ளக் கனவிலும் நினையேன். ஒரு விண்ணப்பம்: நானைக்குக் குந்தலராசா தம் மகளை மணக்கவேண்டுமென எனக்குக் கட்டளையிட்டால் நான் என்ன செய்வேன்?

விழ். தனது மகளை விவாகஞ்சியப் பேண்டுமென்று ஒரு வனுக்குக் கட்டளையிடயாருக்கும் உரிமை உண்டோ?

சந். வேறு காரணம் இருந்தால்?

விழ். அவை நான்றியாத காரணங்கள். எனக்கு நீங்கள் மறைத்துப் பேசுகிறீர்கள்.

சந். எல்லாம் உனக்குச் சொல்லவே வந்தேன். ஒன்றையாவது மறைக்க நான் எண்ணினதில்லை. நீ கேளாம் விருந்தாலும் நானே சொல்லியிருப்பேன். கேள். நான் அரமணிக் கண்ணிமாடத்துக்குப் போனது நான் இழந்த பொருளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கே.

விழ். நீங்கள் இழந்தபொருள் நான்ல்லவோ?

சந். அப்பொழுது நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. நான் தேடிப்போன பொருள் வேறு.

விழ். சம்பகத்தையோ?

சந். அவளை நான் அடைந்ததுமில்லை, இழந்ததுமில்லை. நான் கையிற் கட்டியிருந்த அட்சரக்கடொன்று அன்று இங்கே சித்திரைசெய்கையில் கழன்று விழுக்கத்து. நானும் பாராமற் போய்விட்டேன். திரும்பி

வந்து தேடினபோது இங்கேயில்லை. அஃது இராச
குமாரியிடம் இருப்பதாக அறிந்து அதைப்பெறவே
போனேன்.

விழ். குளிக்கப்போய்ச் சேற்றுசிக்கொண்டார்கள்!

சந். சந்தனச் சேறு!

விழ். சம்பகச்சேறு!

சந். பகிடியை விடு. பதினஞ்சுவருடச் சுக்கு முன்னே
காட்டிலே தவித்துக்கொண்டிருக்க என்னைக் குளிந்த
ராசா கொண்டுபோய்ச் சுவீகாரஞ்சிசய்தபின் எல்
லாச் சிறப்பும் பெற்றேன். ஆனாலும் என் தாய்
தந்தையர் யாரென்பது நான் அறிந்ததில்லை. அவர்
யாரென்பது தெரிவித்தவள் சம்பகம்.

விழ். யார் என்னார்?

சந். இன்றைக்கு இருபத்தஞ்சுவருடச் சுக்குமுன்னே
இறந்துபோன கேரளராசா சுதர்மிகனுர் என் தந்தை.
அவரது பட்டமகிழ்ச் செய்தார்.

விழ். இப்படி ஏமாற்றியோ உப்பைப் பிடித்தாள்?

சந். இல்லை, இல்லை. அவள் சொன்னது மெய்யே.

விழ். அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

சந். அட்சரக்கட்டில் இருந்த ஒலை தவறிக் கிழேவிழி,
அதில் குந்தலராசாவுக்கென்ற மேல்விலாசத்தைப்
பார்த்துத் திறந்து வாசித்தாள். அதில் எல்லாம்
இருந்தது.

விழ். உங்களுடைய அட்சரக்கட்டில் இருந்த ஒலையில்
எழுதியிருந்ததைத்தானே உங்களுக்குச் சொன்னார்?
அவள் நையில் அதப்பட்ட ஒலை வேறு யார்களையிலுக்
கிடைத்தால் அவர்களும் அதைச் சொல்லியிருப்
பார்களோ.

- சுந். கண்ணிகியாமற் பிறந்த பிள்ளைக்கு, கண்மருக்குவர் படலத்தை உரித்துப்பார்வை கொடுத்தால், இவ்வாத பார்வையைக் கொடுத்தாரோ? உள்ள பார்வையைத் தானே திறந்து விட்டார் என்பாயோ? இது மெய். என் பெற்றூர் யார் என்பது எனக்கு முன்னே தெரி வாது. அவளிசால்லத்தான் தெரியும். அவள் செய்த நன்றியை நான் மறப்பெறப்படி?
- விடு. பத்துப்பெண்கள் பத்துநன்மைசுப்தால் பற்றுப் பேரையுங் கலியானம்பண்ணிக்கொள்ளுக்கள்! செய்நன்றி மறப்பெறப்படி!
- சுந். நான் விவரகஞ்செய்வேலென்று அவருக்கு இன்னும் வாக்குக்கொடுக்கவில்லை.
- விடு. வாக்குக்கொடுக்கவில்லை. மனத்தைத்தான் கொடுத்து விட்டார்கள்!
- சுந். *மெய்தான். என்தகப்பனார், என்னைக் குந்தலராகாவளர்க்கும்படி இங்கீக அனுப்பினார். அந்த ஓலை அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்திருந்தால்—
விடு. கிடையாமற் போகச் செய்தவர் கடவுள்ளவோ?
- சுந். அந்த ஓலையில் என் தாயாரைப் பட்டபகிஷி என்று எழுதினார். ஆகவே என்தகப்பனாருக்குக் குறைந்த பட்சம் மனைவியர் இருவர் இருந்திருக்கவேண்டும். அவர் மகன் நான். அவர் இரக்கந்தான் என் நாம் பில் ஓடுகிறது. பரவளிச்சத்தியை எதிர்க்க நான் யரா? ஆகவே, நான் ஒரு சியாயமும் சொல்ல இடம் இல்லை. நான் செய்வது தப்பித்தானுஸ் என்னைத் தள்ளிவிடவாம். உங்கள் இருவரில் ஒருவனையும் தள்ளிவிட என்னுல் முடியாது.
சிறிதுநேரம் மேளநட.

- வினி. அதிருக்கட்டும், நீங்கள் உங்கள் ஊரைவிட்டு இங்கே வந்த நோக்கம் என்ன?
- சந். மந்திரிகுமாரரைக்காண, அவர் ஊரில் இல்லையாம், அவர் வருமட்டும் காத்திருக்கலாமென்று என்னிரேணன்.
- வினி. இன்று இரவு விடியுமுன்னே என் ஆண்ணானார் வர்து விடுவார், அஞ்சகநாழிகைக்குமேல் அரமணைக்குப் போவார், அவரைக் காணவேண்டுமானால் சூரி யோதயமாக இரண்டுநாழிகைக்குள் காணவேண்டும். நீங்கள் அவரைக் காணவந்திருக்கிறீர்களென்று அவர் அறிவார்.
- சந். நான் அதிகாலமே அவரைக் காணவருவேன்,
- வினி. அதன்மேல் எல்லாம் ஈசன்தெயல்.

களம் 7

குந்தலராண் அரமணை

அரசனும் மதனனும்

- அர். மதனு! மந்திரியார் வந்துவிட்டாரா?
- மத். இன்னும் வரவில்லை, மகாராசா.
- அர். குனிந்ததேசத்து இளவரசர் இவ்வுரில் வந்திருக்கிறார்மே?
- மத். ஆம், பிரடு.
- அர். நீ அவரைக் கண்டாயா?
- மத். மகாராசர், அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும், என் தகப்பனார் ஓர் ஓலை சந்திரகாசரிடம் கொடுத்து அனுப்பினார். கேற்றுக்காலையிற்கான் அது என்கையிற் கிடைத்தது, அதிலே என் தங்கை

விஷயத்தைச் சந்திரகாசருக்கு உடனே கவியாணங்கு செய்ய வேண்டுமென்று கட்டளை இருந்தது. தங்கை சொன் மிக்க மந்திரம் இல்லை¹, என்று கற்ற நான் மகாராசாவுக்குக்கூடச் சொல்லாமல் அந்தக்கணமே விவாகஞ்செய்து வைத்தேன். சந்திரகாசர் எங்கள் விட்டிற்தான் இருக்கிறார்.

- அர். நான் அவரை உடனே கரணவேண்டும்.
விஷயையும் சந்திரகாசனும் வந்து அரசனை வணங்கு கிறோம்.
- அர். விஷயம், வாழ்க ! வாழ்க ! உன் பக்கத்தில் நிற்பவர் யாரென்பதை அறிவேன். சந்திரகாசர், வாழ்க ! வாழ்க ! உன்னைப் பார்க்கையில் உன் தகப்பனுரைக் கண்டதுபோலவே இருக்கிறது. உயரம், நிறம் சாடை எல்லாம் அவரைப்போலவே. குணத்திலும் நீ அவரைப் போன்றவனென்று நம்புகிறேன்.
- சந். கடவுள் அருளாலும், குளிந்தராசராணியர் அன்பி னுலும் நான் கற்ற கல்விப்படி நடக்க முயல்கிறேன்.
- அர். சந்திரகாசா, குளிந்தராசா பெற்றபாக்கியம் நான் பெற வில்லை. உன் தகப்பனார் விருப்பத்தின்படி உனக்கு உதவிசெய்ய நான் கொடுத்துவைக்கவில்லை. ஆயினும் நான் செய்யக்கூடியவை இரண்டுண்டு. எனினும் அவற்றை நீ அங்கீகரிப்பாயோ, அறியேன்.
- சந். (தனதுள்) “மகனே, இராசா சொல்லுகிறபடிசெய்” என எங்கையார் என்னேடு பேசுவதுபோல் நான் சென்ற இரவு கணவுகண்டேன். (வெளியில்) மகாராசா சித்தம் அடியேன் பரக்கியம்.
- அர். எனக்கு ஆண்சந்ததியில்லை, என் மகளோ எனக்குப் பின் என்னாட்டை ஆரூவாள் என நேற்றுவரையிலும்

என்னியிருந்தேன். நேற்று அவன் அது தன்னுஸ் இயலாதென்றும், அதற்குத்தக்கவர் வந்திருக்கிற ரென்றும் சொல்லிச்சிட்டாள். ஆகவே, நீயே குந்தல தேசத்துக்கு இராசாவாகவேண்டுமென்பது எனது ஆசை. என்ன சொல்லுகிறோ?

- கந். மகாராசா சொல்வதை யான் மறப்பதாக நினைக்கக் கூடாது. கேரளதேசத்தைக் கைப்பற்றினு, நான் குந்தலதேசத்து அதிபதியாக நினைப்பது சரியோ? உன்னெண்ணம் அறிந்தேன். கேரளதேசத்தைக் கைப்பற்ற உனக்குப் படைத்துணை வேண்டாவோ?
- அர. கேரளதேசத்தைக் கைப்பற்றிம்பொருட்டே ஸி குந்தல தேசத்தாருக்கணைய ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.
- கந். சித்தம். (தனதுள்) இதுதான் என் தகப்பனார் இராத் திரிச் சொன்னதுபோலும்.
- அ. குந்தலதேசத்துக்கு ஸி அரசனுவது என் முழுப் பிரியம். ஆனாலும் இத்தனைவருஷம், எனக்குப் பிறகு என் மகள் ஆளுவான் என்றெண்ணியிருந்த எண்ணம் பழுதாக விடலாயோ?

- கந். பிரபு, மகாராசாவின் சித்தம் அறிந்தேன். அதற்கு மறுமொழிசொல்ல நான் இயலாதவன். அது விடையத்தின் விருப்பம். மகாராசாவே விடையக்கைத் தேட்டவேண்டும்.

- அ. விடையம் கேட்டால்லயோ? என் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயோ?

- விடை. (அரசன்பாதத்தைத் தன்கையாற் தோட்டுக் கண்ணில் ஒற்றி) மகாராசா இப்படிப் பேசவாயோ? தாங்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய அடியேன் யார்?

- அ. விடையம் உன்குண்ம் நான் அறிவேன். ஆபிதும் ஒரு பெண் தன்னேநு வெளேருத்தி வாழ விரும்புவது

இயல்பவ்வு. அதனால் நீ மாட்டேன் என்பாயென்று அஞ்சி உண்ணே இராந்தேன். ஒன்று சொல்லுகிறேன், கேள். சம்பகம் இராணியானாலும் அரசினிஷயத்தில் அவனும் சந்திரகாசனும் தாங்கள் நினைத்ததைச் செய்யலாயாயினும், குடும்பவிஷயத்தில் கிழே மூத்த வளைந்தும்; தான் இளையவளேன்றும், உன்னிஷ்டப் பழுயே அவள் ஏட்க்கவேண்டுமென்றும் எப்பொழு ஆம் நினைத்துக்கொள்வாள். இதற்கு அவள் கேற்றே சம்மதித்தாள்.

வினி: இப்படிப்பட்ட அருளையும் எதிர்க்க நான் வல்லேனோ? என்கனவனுரை மகாராசாவாக்கவும், இராசதுமாரி யை எனக்குத் தங்கையாக்ககவும் திருவளமானால் நான் மனப்பூர்வமாகச் சம்மதிக்கவேண்டும் அவ்வ வோ? கரும்புதின்னக்குலியோ?

மந்திரி வருகிறான்.

அர். மந்திரி! ஏற்றசமயத்தில் வந்தாய். சந்திரகாசனுக்கு மாமனுகும் பாக்கியம் உன்னுடையதே என்று நினைத்தாய். நிஷ்டயமோ சந்திரகாசனுக்கு நானும் மாமனுக ஆசைப்படுகிறேன். இது பின்னைகள் காலம். அவர்கள் ஆசைக்கெல்லாம் நாம் இணக்கவேண்டியதுதானே?

மந். (தனதுள்) ‘ஒன்றை நினைக்கின் அதுறுமிக்கிட டொன்றுகும், அன்றி அது வரிதும் வந்தெய்தும்; ஒன்றை நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்’ (வெளியே) எல்லாம் ஈசன் செயல்.

அர். மதனு! போய் இளவரசியரை அழைத்துவா.

மதனன்போய் இளவரசியை அழைத்துவருகிறான்.

அர். மகனோ, உன் எண்ணமீல்லாம் உறைவேறியது. என் மனைநூற்றும் பூர்த்தியாயிற்று.

விடு. சம்பகம், நீ வென்றுப் பூஜை நான் தோற்கவில்லை.

சந். தோற்றவன் நானே ?

விடு. உங்களுக்கு இரட்டைவெற்றி !

சந். மகாராசாவை ஒன்று கேட்கலாமோ ?

அர். கேளன், கேளன்.

சந். குஞ்சலதேசத்துக்கு நான் அரசனுவது மகாராசாவின் காலத்துக்குப் பிறகுதான். ஆனால் கூழ்யதிக்கிரம் கேரளதேசத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும், அதன்பின் கேரளராசாவுக்குப் பட்டாடுவேஷம் நடக்கவேண்டும், அப்போது அங்காட்டுக்கு விவுப்பேமே பட்டமகிழியாக வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். குஞ்சலதேசத்துக்காரசனுகிறபோது இங்காட்டுக்குப் பட்டமகிழி சம்பக மாலீனி என்பது நாம் அணைவரும் ஒப்புக்கொண்ட விடையம். இதைப்பற்றி மகாராசாவின் கருத்து என்னவோ ?

அர். சந்திராகாசா, மஹமுறை பிறமுரசு அரசினை ரூட்டு தகப்பனை எல்லாருஞ் சொல்லார்கள். அங்கு அறத்தூர் மகனிடத்திலும் கரண்கிடேறன், உனதுங்காட்டுக்கு உண்மயீனவில் விஷயத்தைப் பட்டமகிழியாக்குவதற்கு யார் தண்டசொல்லுவார்? சமபக்யாலீனியோ? அவன் என் மகன் அவ்வளவோ?

சம்பக விடையம், நான் வென்றேன். சிதோற்கவில்லை! முதல் மயீனவிதான் முதலிலே இராணுயாவான்!

விடு. கேரளதேசத்து இளவரசரைக் கணவராகப்பெறும் படியான் அரசை அவருக்குக் கொடுத்தாப். அவரைப் பெற்றுக்கொண்டாப். எனக்கோ கொடுக்க ஒரு நாடும் இல்லை. என் இராச்சியபெமஸ்வரம் மனுராச சியம். ஒதும் ஒரு இராச்சியத்துக்குப் பட்டயகிழியாவேன் என்பதைக் கண்கிலும் நினைக்கவில்லை.

மந். நானும் நினைக்கவில்லை.

அர். மங்கிரி! கடந்த இரண்டுநாளைக்குள் இங்கு விறை வேறின எல்லாச் சமாசாரத்தையும் குளிந்தராசா வக்கு எழுதுவதுமன்றி, சங்கிரகாசன் என்மகளை விவாகஞ் செய்வது அவருக்கும் இராணியாருக்கும் சம்மதமோ என்பதை அவர்கள் இருவரும் கேள்வில் வந்து அறிவிக்கும்படி எழுது. அதன்பின் விவாக மகோற்சவம் கடக்கும்.

கவம் 8

காடு

முன்றுமாதத்துக்குப்பின் குந்தலமந்தீரி தணியே நிற்கிறுன்.

மந். இனி நான் இருந்து பயன் என்ன? நான் என்றை என்ன மெல்லாம் என்னினேன். எல்லாம் வீணையின. நான் சாவதே சரி. [உடைவாணை உருவி மார்பிற் துத்தும்படி ஓங்க]

முனிவர் ஒருவர் தோன்றுகிறார்.

முனி. நிறுத்து, நிறுத்து உன் கொடுஞ்செயலை, என்ன செய்யத் துணிந்தாய், பேதாய்?

மந். (வாள் கீழேவிழி, தான் முனிவர் அடிகளில் விழுந்து) ஒ, பரம்பருஷா, என்னைவிட்டுப் போம்படி வேண்டுகிறேன். என்னைத் தடுக்கவேண்டா, நான் சாவதே சரி.

முனி. உன் முகத்தையும் சொல்லையும் பார்த்தால், நீ பெரும் பாவியென்ற எண்ணாம் உன் உள்ளத்தை வாட்டுகிறது என அறிவேன். உலகத்தில் நீ ஒருவன் தானே பாவி? பாவிகள் சாவது நியாபமானால் எல்லா மனிதரும் சாக்கவேண்டும்,

- மந். “ஆணிலே பெண்ணிலே என்போல ஒருபேதை அகிலத்தின் மிகையள்ளதோ?”
- முனி. இது மெய்யென்றால் என்ன? குத்திக்கொண்டு சாக வேண்டுமோ? பாவத்தைவிட்டு உய்யும் வகையன்றே தேடவேண்டும்?
- மந். எனக்கும் உய்வுண்டென நம்ப இடம் உண்டோ? என் கதையைக் கேளுங்கள்.
- முனி. சொல்லு, கேட்கிறேன்.
- மந். பலவருஷங்களுக்குமுன்னே என் வீட்டுவாசலிலே சிறுவர் பலர் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் களில் ஒருவன், மற்றவர் எல்லாருக்கும் தலைவன் போல் விளங்கினான். அவளைக்கண்ட அறிஞர் ஒருவர் இச்சிறுவன் அரசனாவது திண்ணுமென இவன் முகக்குறி சொல்லுகிறது என்றார்.
- முனி. அச்சொல் பொய்த்ததோ?
- மந். எல்லாம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள் : குந்தலாட்டு வேந்தனுக்கு மகன் இல்லை. அவன்பின் என்மகனே பட்டத்துக்கு வரல்வேண்டும் என்ற பேராசை என் ஜைப் பிடித்திருந்ததான், அந்து அறிஞர் சொன்ன சொல் என் காதில் நாராசம்போலச் சென்றது. உடனே அச்சிறுவனைக் கொல்லத் துணிந்தேன்.
- முனி. சிறுவனைக் கொன்றுயோ?
- மந். கேளுங்கள். காதகர் இருவருக்குக் கைக்கூடி கொடுத்து, சிறுவனைக் கொல்ல ஏவினேன். அவர்கள் சிறுவனது காலில் விரல்லுன்றைவெட்டி, அவளைக் காட்டில் விட்டுவிட்டுப் போனார்கள். சிறுவனை ஒரு சிற்றாசன் எடுக்கு வளர்த்தான்.
- முனி. அதன்பின்பு?

மந். அதை அறிந்த நான், அவனைக்கொல்லுப்படி என் மகனுக்கு ஓலைச்சமூதி, அவன்கையிலேயே கொடுத்து அனுப்பினேன்.

முனி. நீ கெட்டதுமன்றி உன் மகனையும் பாதகனுக்கத் துணிந்தாய், காதகா!

மந். கடவுள் அவனைக் காத்தார். என் ஓலை என் மகன் கையிற் கிடைப்பதற்குமுன்னே என் மகன் அதைப் பராத்தாள். அவனே என்மகனைக் காத்தாள். அத னால் சந்திரகாசன் — அதுதான் இராசகுமாரன் பெயர்—என்மகளை மணந்தான். குந்தலராசன் மகளையும் மணந்தான்! குந்தலதேசத்துக்கும் கேரள தேசத்துக்கும் இராசனானான். என் மகன் மதனான் கேரளதேசத்துக்கு மந்திரியானான். முந்தைநாள் பிச்சைக்காரனும் என் வீட்டுவாசலில் நின்றவன் இராசனாக, என்மகன் அவனுக்கு மந்திரியானான். இவையெல்லாம் பார்க்கவோ நான் இருந்தேன்? போதும், போதும். நான் சாவதே சரி. தயை செய்து என்னைவிட்டுப் போங்கள்.

முனி. மடையா, உன்னை இப்போது இங்கேவிட்டு நான் போனால் இக்கொலைப்பழி என்னையுமன்றே பிடிக்கும்? சீச்சி, சிடு விடு மட்டமையை. வா என் பின்னே. கடவுள் அருளால் உன்னையும் சீவன் முத்தன் ஆக்குவேன்.

[பாகேரூர்]

“அத்தன்மைக் குற்றம் இயற்றிட்டும் தாய்பொறுக்கும்; அத்தன்மை நின்னருளும் அன்றே பராபரமே.”

முனிவர் மந்திரிகையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தம் ஆச்சிரமம் நோக்கி நடக்கின்றார்.

முற்றிற்று

பின்னுரை

1. ஷேக்ஸ்பியர் மகாகஸி ஆங்கிலத்தில் பலாடகம் வரைந்துள்ளார். இவற்றின்மூலம் இதோபதேசம் செய்வது அவர் கருத்தோ என்னும் கேள்விக்கு வெவ்வேறுவிடை தருவர் வெவ்வேறு புலவர். “ஷேக்ஸ்பியர் இதோபதேசஞ்சு செய்ய வந்தவர்கள், உலகத்தை உள்ளபடி காட்டுவதே அவர் நோக்கம். ஆயினும் உலகத்தை உள்ளபடி நாம் காண்கையில் பலபாடம் நாமே படித்துக்கொள்ளலாம் அன்றே ?” என்பர் புலவர்கள். இஃதே எனதுகொள்கையும். ஆகவே உபதேசஞ்செய்ய இங்நாடகத்தை நான் எழுதவில்லை. இதிற் படிக்கத்தக்க பாடங்கள் உளவேற் படித்துக்கொள்க.

2. இங்நாடகத்தை வாசித்துப்பார்த்தவர் ஒருவர் “இதன் பாகைங்கை இயற்றமிழ்நால்போற் பெரிதும் விளங்குகிறது. பேச்சத்தமிழுக்கு இங்கை மேற்பட்டுவிட்டது” என்றார். அதற்கு எனவிடை,

இங்நாடகத்தில்வரும் அரசர், மந்திரி, இராசகுமாரன், இளவரசி, மந்திரிகுமாரி, மந்திரிகுமாரன் ஆகிய இவரெல்லாம் கற்றறிந்தமக்களாகவின் இவர்வாயில் கொச்சைச்சொல்லும் கொச்சைங்கையும் வருமோ ?

துஷ்யந்தன்கண் னுவர் முதலிய பெரியோரைச் சங்கதத்திற் பேசச்செய்யும் காளிதாசர், சகுந்தலை சித்திரலேகை முதலிய பெண்களைப் பாகதத்திற் பேசச்செய்தார் அன்றே என்பார்க்கு யான் கூறுவது : இவ்விடையத்தில் யான் காளி தாசரைப் பின்பற்றுது, ஷேக்ஸ்பியரையே பின்பற்றினேன்.

3. இங்நால் யான்னமுத எனக்குஉதவியவர் என்மானுக்கியருள் இருவர், இவர்பெயர் ஈண்டுக்கூது இவரை விடுதலை சம்பக்கமாலினி என்பேன்.

குறிப்புகள்

சாந்திரகாசம்.—சகுந்தலாநாட்கம் சாகுந்தலம் (—சகுந்தலையைப் பற்றியது) ஆனதுபோல, சந்திரகாச நாட்கம் சாக்திரகாசம் (—சந்திரகாசனைப்பற்றியது) ஆயிற்று. ஸகந்தபுராணம் ஸகாந்தம் ஆனதையும் நேர்க்குக. இது வடமொழி இலக்கணமுடிபு.

சந்திரகாசன் பாண்டவர்காலத்தில் வாழ்ந்த அரசன் ஒருவன் என்னும் வடமொழி மகாபாரதம்.

குந்தலம்.—இப்பொழுது சென்னீராசதானியின் வடபாகத்தில் உள்ள பல்லாரி (Bellary) ஜில்லாவும் அதனை அடுத்த நாடும் முற்காலத்தில் குந்தலம் என வழங்கினார்கள்.

குளிந்தம்.—குந்தலாட்டரசனுக்குத் திறைகட்டிவந்த ஒரு குறுஙிலம்.

கேரளம்.—கேரதேசம். இக்காலத்தில் திருவாழ்கோடு, கோச்சி, (பிரித்தானியா) மலையாளம்ஜில்லா ஆகிய மூன்றும் கேரளம் என்பதில் அடங்கும்.

களம் 1.

கடாட்சம் —கடைக்கண் ; அட்சம், கண்

காதகர்.—கொலைஞர்

ஏழல்.—ஆங்கிலத்தில் week என்னும் சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கத் தமிழ் இலக்கியங்களிலாயினும் நிகண்டுகளிலாயினும் சொல் இல்லை. இக்காலத்திலே பலர் வாரம் எனவும் கிழமை எனவும் வழங்குகின்றார். இது பிழை. வாரம் என்ற சங்கதச் சொல்லுக்கும் கிழமை என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்கும் பொருள் நாள். ஆகிவாரம், சோமவாரம், மங்கலவாரம், ஞாயிற்றுக் கிழமை, திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை என்பவற்றை நோக்குக. “இன்று என்னகிழமை?” “இன்று செவ்வாய்க் கிழமை.” “நான் சோமவார விரதம் அனுட்டிக்கிறவன்”

என்பவற்றையும் கவனிக்க. ஆகவே week என்ற ஆங்கில மொழியைத் தமிழில் ஏழல் என்றனம்.

ஏழல்— ஏழு அல், ஏழாத்திரி கொண்டகாலம், sennight (seven nights) என்ற ஆங்கில மொழியையும் பார்க்க.

களம் 2

(பக்கம் 3)

கோயில்.— கோ, அரசன்; இல், மனை; கோயில், அரசன்மனை. அரசன்மனை அரமனை என மருவியது. இதனை அறியாது, அரமனையை அரண்மனை என மயங்கினார்—சிறிது கற்றவர் மட்டும் அல்லர்—புலவர்பெருமான்கள், பண்டிதர்த்தினங்கள், வித்துவசிரோமனிகள் என்பாருட்பலர்.

அரமனை, palace, அரண்மனை, fort.

அரமனைகளுட்சில அரண்மனைகளாயும் அரண்மனை களுட்சில அரமனைகளாயும் இருப்பது இயல்பே,

(பக்கம் 7)

“சேய்யாமற்சேய்த உதவிக்கு”.—திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

களம் 3

(பக்கம் 7)

பூங்கா.— பூமரக்சோலை; கா-சோலை.

(பக்கம் 10)

உருக்குமினி.— ருக்மிணீ என்னும் வடமொழிச்சொல் தமிழில் உருக்குமினி எனவரும், தமிழ் இலக்கியத்தில் உருப்பினி என்பதையுக் காணலாம். உருக்குமினி என்பார் சோல்வின் உற்பத்தி அறியாதார்.

உருக்குமினி, சத்தியபாமை இருவரும் கண்ணன் மனையர்.

எனக்கும் உமக்கும் இசைந்த பொருத்தம்

என்பதன் இராகதாளங்கள் : அடானு, ரூபகம்,

(பக்கம் 10)

அந்தரங்கமாகவந்தனீர் ஆர்சோல்லவேணும்
என்பதன் இராகதாளங்கள் : பைரஷி, ரூபகம்.

(பக்கம் 11)

அட்சாக்கடு.—இச்சொல் நான் தேடின எந்த அகராதியிலும் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் பேச்சுவழக்கிற கேட்கலாம். செப்புத்தகட்டில் பஞ்சாட்சரம் சடாட்சரம் முதலிய மந்திரங்களைக் கோட்டில்வரைந்து, தகட்டைச்சுருட்டி, பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகத்தாற்செய்த கூட்டில் அடைத்து, அதைக் கயிற்றில்லிட்டு மணிக்கட்டிலாயினும் மேற்கையிலாயினும் கழுத்திலாயினும் மார்பிலாயினும் அணிவர், இது பலத்தை யினின்றும் காக்கும் என்னும் நம்பிக்கையினால். இதற்குத் தாயித்து என்பது தெலுங்குச்சொல்.

யாழ்ப்பாணத்தில்மட்டும் வழங்கும் அட்சாக்கடு என்னும் சொல் திசைச்சொல் என்னலாமோ எனின் ; கூடாது, அட்சரம் என்னும் வடசொல்லும் கூடு என்னும் இயற்சொல் னும் கூடிவந்த தொடராகவின்.

களம் 4

(பக்கம் 11)

ழுவை.—நாகணவாய்ப்புள். இதனை நாக்கணம்பாச்சி என்பார் யாழ்ப்பாணத்தில். உருதுபாழையில், மைமு. இங்கு உவமை ஆகுபெயராய்ப் பெண்ணைக்குறித்தது. ஆகவே பலர்பால் விகுதிபெற்று, ழுவையர் ஆயிற்று. ழுவையர் : பெண்கள்.

நங்கை.—பெண்களுள் உயர்ந்தவள் (நம்பி ஆண்களுள் உயர்ந்தோன் என்பதுபோல)

என்சேயலாவதுயாதோன்றுமில்லை.— பட்டினத்தடிகள் வாக்கு,

(பக்கம் 12)

விஷயம்.—ஜம்பொறியாற் புலப்படும்பொருள் என்பது ஓர் அருந்தம். இனி, புலனுக்கு இதம்தருவது. இனி எப்பொரு ஞக்கும் பொதுப்பெயர். இந்தப்பக்கத்தில் உள்ள கடிதத்தில் விஷயம் என்றசொல்லுக்கு முதல் இரண்டாகுத்தமும் வரும்.

பி.எ. — பின் எழுத்து. கடிதம் எழுதிக்கையெழுத்தும் இட்ட பின் யாதாயினும் எழுதவேண்டின், பி. எ., என்று வரைந்து, அதன்பின் விஷயத்தை எழுதுதல் முறை. ஆங்கிலத்தில் P. S.—Post Script.

(பக்கம் 13)

மேய்வீசு நாற்றமேல்லாம்.—தாயுமானவர் பாடல்.

பேண்ணினகக் காதலேல்லாம்.—சந்தரம்பிள்ளை மனோன்மனீயம், சிவகாமிசரிதம்.

பேதைநெஞ்சே இந்தச்சேங்கம்

என்றதின் இராகதாளங்கள் : மலையாமி, சிரிபுடை.

(பக்கம் 14)

கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லை.—கண் னுக்குப்புலப்படவில்லை.

காதலுக்குக்கண் இல்லை.—Love is blind என்னும் ஆங்கிலப் பழமொழியின் பெயர்ப்பு.

பேண்பாற் பருவம் ஏழு,— பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடங்கை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளாம்பெண்.

இங்கு மங்கை, மடங்கை என்பன பருவப்பெயர்.

“ மண்ணைலகில் உள்ளவரம்பில்.”.—கந்தப்புராணம், மார்க்காண்டேயப்படலம்.

அருந்ததி முதலாப் பஞ்சபத்தினிகள்.— அருந்ததி பஞ்சபத்தினிகளில் ஒருந்துஅவள். சங்கிரகாசன் மனத்தடுமாற்றக் குல் வாயில்வந்ததைக் கூறினான்போலும், (அன்றேல். இஃது இந்தக்கருத்தாவின் பிழைபோலும்.) பஞ்சபத்தினிமார் :

தாரை (இவள் வியாழபகவான் மனைவி), அகலியை (கோதம முனிவர் மனைவி), சிதை (தசரதராமன் மனைவி), மந்தோதரி (கம்பராமாயணத்தில் இவள் பெயர் மண்டோதரி எனவழங்கும். இவள் இராவணன் மனைவி), திரெளபதி (இவள் பஞ்சபாண்டவர் மனைவி). இவர்களும் மேம்பட்டவள் அருந்தத்தி. இவள் வசிஷ்டமுனிவர் மனைவி. இவள் தன் கற்பின் பெருமையால் விண்மீன் ஆயினாள். வடமீன் என்பதும் இவளையே. அருந்ததி என்னும் விண்மீனை விண்ணிலே எழுமீனுள் ஒன்றுகிய வசிஷ்டர் என்னும் மீனுக்கருகே காணலாம். திருமணாம் நிகழும்போது மணமகன் மணமகளுக்கு அருந்தத்தி காட்டுவான். இதன் பொருள் அருந்தத்திபோல நீட்டப்பின், நீடும் விண்மீனுவாய் என்பதே.

களம் 5 (பக்கம் 19)

வளர்த்த பாட்டி.—பாட்டி, தாயின்தாய் அல்லது தந்தையின் தாயைக் குறிக்கும் முறைப்பெயர். இங்கு பாட்டி முறைப் பெயரன்று. வளர்த்தபாட்டி என்றது வயதில் முதிர்ந்த செவிலித் தாயை. ஆயா என்றசொல்லையும் நோக்குக: ஆய் ஆய் ஆயாய்; தாய்க்குத் தாய் என்பது பொருள். இப்புது ஆயா என மருஷிற்று. இதன் சொற்பொருளாறியாது இளம் பேண்களை ஆயா என்பது நகைப்புக்கிடந்தருவது.

பணியாளராயினும் தமக்கு வயதில் மூத்தோன்றச் சிறு மிள்ளைகள் பெயர்சொல்லி அழைப்பது தமிழர்மரபன்று. என்பதும் இதனால் விளங்கும்.

களம் 6 (பக்கம் 20)

கோபத்துக்குங் கண்ணில்லை.—காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பவர் கோபத்துக்கும் கண்ணில்லை என்பதைக் கவனிக்க, (அறிவாற் கானுததை அன்பாற்காணலாம் என்பதையும் அறிக.)

(பக்கம் 21)

அகஸ்மாத்தாய்.—வடமொழி அகஸ்மாத். இச்சொல் தமிழ்ச் செய்யுள்வழக்கில் இல்லை, தமிழகத்திற் சிலபாகங்களில் பேச்சுவழக்கில் உண்டு.

அகஸ்மாத்தாய்—தற்செயலாய்.

“கண்ணேடு கண்ணினை நோக்கோக்கின்.”—கிருவன்ஞவர் திருக்குறள்.

(பக்கம் 24)

பரவணிச்சத்தி.—இருவன் தன் முன்னேர் குணம் ஆற்றல் முதலீயவற்றைப் பிறப்பாற்பெறுவது பரவணி. அஃது ஒருவன்மேற்செலுத்தும் வல்லமை பரவணிச்சத்தி.

பரவணி என்னுஞ்சொல் செய்யுள்வழக்கில் இல்லை. பேச்சுவழக்கில் யாழ்ப்பாணத்தில் உண்டு. இச்சொல் எப்படித் தோன்றின்து என்பது அறியேம்.

(பக்கம் 25)

இரவு விடியுமன்.—விடிவது இரவு. பொழுது விடிந்தயின் என்பதில் விடிந்தபொழுது இராப்பொழுது. விடிகல்லீங்குதல்.

“பொழுதுபட்டது” என்பதில் பொழுது ஆகுபெயராய்ச் சூரியனை உணர்த்திற்று.

களம் 7

(பக்கம் 26)

சாடை.—தோற்றம்.

(பக்கம் 28)

“ஒன்றை நினைக்கின் அதுஒழிந்திட்டு”.— நல்வழி.

களம் 8

இக்களத்தில், சந்திரகாசனது இளையைல், நடந்த கில சம்பவம் களைக் குந்தலமந்திரிவாக்கால் அறிகின்றோம், ஆயினும்,

மங்கிரி காட்டுக்குப்போனதும், அங்கே தற்கொலைசெய்ய முயன்றதும், அப்பொழுது முனிவர் ஒருவர் தோன்றி அவன் எண்ணத்தைக் கெடுத்து அவனை நல்வழிப்படுத்த துணிக் ததும் ஆகிய இவைள்ளாம் வடமொழிப் பாரதத்திலும் இல்லை, ஆங்கிலம் தமிழ்மொழிகளில் எழுதிய கதைகளிலும் இல்லை. அவைகளிற் சொல்லியுள்ள முடிவு வேறு, இங்கு இக்களத்தில் சொல்லியுள்ள முடிவு வேறு. இதனை நான் மாற்றினதற்குக் காரணம், பழங்கதையிலுள்ள அசம்பாவி தங்களைப்போக்கி, கதை உண்மையில் நடந்ததுபோலத் தோற்றச்செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசையே.

(பக்கம் 31)

“ஆணிலே பேண்ணிலே என்போல்”.—தாயுமானவர் பாடல்

(பக்கம் 32)

“எத்தன்மைக்குற்றம்”.—தாயுமானவர் பாடல்.

இலக்கியத்தில் வாராதசொற்களும் இலக்கணத்தோடு முரண்படும் சொற்புணர்ச்சியும் உருவங்களும் இங்கும் அங்கும் காணலாம். இது நாடகநால் ஆகலீன் இவற்றைப் பிழைஞ்னார்ஸ் நாடகவியலறிந்தார்.

Printed and Published by :

Robert Kingsbury

AT

THE LANKABHIMANI PRESS

Chavakachcheri.

FIRST EDITION

FIRST IMPRESSION	1940	
SECOND	„	1945
THIRD	„	1953

இந்துலாசிரியர் செய்த வேது தமிழ்நால்கள்

இராமன்கதை
பாண்டவர்கதை
ஏசுவரலாறு
கடவுள்வாழ்த்துப்பா
அகப்பொருட்குறள்
மனோன்மனீயம்

இவையில்
இராமன்கதையும் பாண்டவர்கதையும்
சாவகச்சேரி
இலங்கரமிமாணி அச்சியங்கிரசாலையிற் பெறலாம்.

ஏனைய கீழ்க்காணும் விலாசத்தில் பெறலாம் :

Robert Kingsbury

23/4, Stanley Road,

JAFFNA.